

*S velikou radostí
vítáme nového
kaplana Dominika!*

- 4 Nevíte, čího ducha jste?
- 6 Ohlédnutí za Nocí kostelů
- 9 Synoda v praxi
- 10 Rok bez kaplana
- 14 Rozhovor: Marie a Pavel Macounovi
- 19 Jak jsme prožili biřmování
- 24 Rozloučení s Irenou Řivnáčovou

7-8

↑↓ Posvěcení v KCMT

↓ Noc kostelů u sv. Františka, více fotek uvnitř čísla

↓ ZMT s Alešem Zemánkem

↑ Posvícení v KCMT

Pustina či poušť, že by na dovolené?

Marek 1, 35–36: *Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. Šimon a jeho druhové se pustili za ním.*

Ježíšovy odchody do samoty, do ztišení, do času setkání s Otcem jsou v evangeliích běžné, a co víc – signifikantní. Jako člověk nám Ježíš tímto způsobem ukazuje, kde se sbírá síla k aktivnímu životu v síle Ducha svatého.

Čas dovolených, čas prázdnin není jen prostor zážitků, zábavy a sportovních výkonů či návštěv exotiky. Je to čas, aby si člověk mohl najít i chvíli

na zastavení, rozjímání, žasnutí, vnímání krásy, čas na to, vstoupit do své hlubiny a potkat se s Tvůrcem veškerenstva. Obnovit svoji schopnost ztišit se, usebrat, znovu žasnout, otevřít se Božímu Duchu. Podniknout „recolectio“, znovu ujednotit, znovu se zharmonizovat s naším Stvořitelem a Spasitelem. Tak tomu říkám exotika Božího království, která stojí za to a většinou je levnější než daleký zájezd. :)

Tak ať nám všem Bůh žehná pokojem a my Mu dáme šanci něco s námi podniknout.

P. Michael

On přebývá ve chválách svého lidu

Milí čtenáři Fchodovin, jsou před námi dny prázdnin a dovolených. Nějaký čas nosím v srdci myšlenku, o kterou se chci s vámi podělit.

Vrací se mi totiž často slova písně: „On přebývá ve chválách svého lidu, má rád, když Jeho jméno vzýváme. Svou důvěru slož u Něj a začni chválit Jej, sláva Páně toto místo naplní.“ Touhou každého lidského srdce, aniž by si to třeba uvědomovalo, je být se svým Bohem. Takhle píseň mi připomněla jeden z návodů na takové přebývání v Jeho blízkosti. Myslím, že jsme spíše nastaveni

Boha za něco prosit, ale zkusme to vyvážit také vděčností za dary a vyjádřením toho, jaký je. Kéž si během prázdnin nacházíme čas, myšlenky, prostor a chuť přicházet k Hospodinu s chválami, díky a vděčností jednak za to, co pro nás udělal, ale také s úctou a pokorou před Jeho dobrotou, láskou, vznešeností, velikostí, mocí a slávou. Když nám dojdou vlastní slova, zpívejme písně, které toto vyjadřují. Dopřejme svému srdci a nitru ten luxus přebývání se svým Tvůrcem a Stvořitelem. Požehnané dny prázdnin a dovolených.

Katka

NEVÍTE, ČÍHO DUCHA JSTE?

Asi každého člověka napadne někdy otázka: Proč Bůh, když je dobrý, ve světě trpí zlo či různé formy násilí?

Proč Bůh nevyvymítá na světě zlo, proč nezatočí se zlými lidmi?

Představa, jaký má být a co má dělat spravedlivý Bůh, je u lidí ve všech dobách stále stejná. Jan Křtitel to vyjádřil za všechny, jak si představuje příchod Mesiáše – zásah Boží do lidského světa: tvrdě ztrestá všechny hříšníky! Zlé vymete jako plevy do ohně a hodné shromáždí jako pšenici do své stodoly.

Když objevili kumránský klášter u Mrtvého moře, kde žili zbožní Izraelité ještě v době Kristově, zjistili z jejich řádových stanov stejný postoj: nemilosrdně a důsledně vylučovali nedosti horlivé ze svého společenství. Takovou starozákonní podobu má často zbožná horlivost mnohých lidí i v dnešní době. Ti „dokonali“ volají do světa: Proč Bůh nezasáhne, proč papež nevyloučí z církve špatné kněze, špatné věřící.

Proverky, vylučování, to je u mnohých nejlepší vyřešení problému s vadnými lidmi, s lidmi chybujícími. Ježíš je jiného mínění: „Nechte růst obojí až do žně.“ Ježíši nám předkládá podobenství, které nám vysvětluje problematiku o plevelu mezi pšenicí, o dobru a zlu.

„S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasej plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel. Přišli sluhové toho hospodáře a řekli mu: ‘Pane, copak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?’ On jim odpověděl: ‘To udělal nepřítel’. Sluhové mu řeknou: ‘Máme jít a plevel vytrhat?’ On odpoví: ‘Ne, protože při trhání plevelu byste vyrvali z kořenů i pšenici.’

Nechte, ať spolu roste obojí do žně, a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejdřív plevel a svažte do otýpek ke spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.“ (Mt 13, 24–30). Zlem zlo nevyhlídíte,

jen znásobíte. Násilím, po zlém nedosáhneš žádného dobra. Pokusme se představit si, oč klidnější by byl náš dnešní svět, kdyby se lidé řídili touto velkorysostí Ježíšovou. Oč křesťanštější by byly dějiny církve, kdyby se byla řídila příkazem svého Mistra!

Nebylo by upalování kacířů a čarodějnic, nebyly by náboženské války, nebyly by rozkoly v církvi, kdyby aspoň křesťané pochopili, že kamenováním odpůrců se zlo neodstraní. Tohle podobenství o koukolu a pšenici není jen nějakou okrajovou záležitostí Ježíšova vyprávění. Kristus to nejen učil, ale i dělal: když chtěli kamenovat hříšnou ženu, Ježíš to odmítl. Neomlouvá hříšnici, ale chce jí dát novou šanci: Jdi a už nehřeš. Když je Samaritáni vyhnali ze vsi, kde chtěli přenocovat, apoštolové se s nimi chtějí vypořádat razantně: Ať na ně sestoupí oheň z nebe a zahubí je. Ale Ježíš jim na to říká: „*Nevíte, čího ducha jste. Syn člověka nepřišel, aby hubil, ale aby zachraňoval.*“

Ježíš dává každému šanci, aby se obrátil a vybudoval krásné vzájemné vztahy, rozvíjel dobro a lásku. Ježíš chce zachránit každého člověka. Tak jednal i na kříži. Slepá horlivost o sebelepší dobro je zlá horlivost. Pryč s těmi, kteří mají jiné názory, jiné záliby. Církev Kristova, opravdový křesťan se nesmí na těchto aktivitách, honičkách vůbec podílet. A křesťan se má učit být trpělivý, jako zemědělec, který čeká, až bude sklízet. Trpělivost je podoba lásky. Toto křesťanské čekání není ze slabosti, je to šance k novému začátku, šance k dozrání člověka.

Jak často se hovoří o plevelu, o pšenici, o dobru a zlu. Jako by na světě byly jen dva druhy lidí jako figurky na šachovnici – bílý a černý, dobrý a zlý – nic mezitím. Ale kdo z nás si troufá prohlásit, že je jen dobrý?

V každém z nás je dobré jádro, ale taky pořádný kus plevelu. Každý den, každé ráno je takovou novou šanci začít život znovu a lépe. A tady vystává další důležitá otázka: Proč asi je Bůh s lidmi tak trpělivý? Určitě víme, proč. On by nám to sám

pověděl: Protože má člověka rád. A Ježíš i nám ukazuje cestu lásky. Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe (Mt 22, 37-39). A nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem,

jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci (Jan 13, 34-35). Tuto lásku rozdávejte kolem sebe, na všech vašich cestách, aby lidé ve vaší blízkosti poznali Krista, aby i jejich život byl Bohu milý.

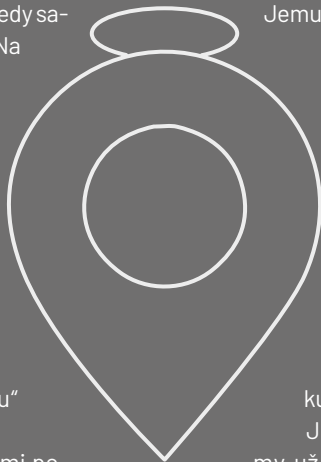
Váš jáhen **Pavel Urban**

Sváteční krátké počtení: Boží GPS

Jel jsem nedávno se svým kamarádem Josefem na delší cestu autem, které bylo vybaveno družicovým navigačním systémem, využívajícím technologii „GPS“. Tento systém dokáže s přesností na několik metrů určit vaši pozici kdekoli na zeměkouli. Globální navigace funguje díky asi dvaceti družicím, které krouží kolem naší planety a poleťují nám stále nad hlavou...

GPS se dá velmi dobře využít jako pomocník pro vyhledávání cesty odněkud někam, tedy samozřejmě i pro jednu cestu autem. Na GPS si jednoduše navolíte, odkud jedete a kam přesně směřujete, popřípadě s jakou zamýšlenou oklikou. Pak už si jenom sednete do auta, mačkáte pedál plynu (někdo i brzdy), točíte volantem a nasloucháte pokynům typu: „Za tři sta metrů odbočte doprava a pak hned doleva“. Anebo: „Za pět set metrů budete odbočovat doleva, zařadte se do levého pruhu“ a záhy: „Nyní odbočte doleva!“

Aktuální mapka s vyznačovými pokyny a se stopou jedoucího vozu se zobrazuje na malé obrazovce před řidičem. Pokud jedete správným směrem, hlas GPS mlčí. Zajímavá situace nastane, když se odchýlíte od pokynů navigace a vydáte se směrem jiným, než který jste si předem navolili a který by měl vést ke kýženému cíli. Hlas z počítače vám pak nabízí jiné varianty cesty, anebo jen suše oznámí: „Jakmile to bude možné, obraťte se!“ A hlásí to stále razantněji, dokud řidič neposlechne – anebo navigátora nevypne.

UVědomil jsem si, že podobný systém má v sobě zabudovaný úplně každý člověk. Každý z nás ve svém životě putuje odněkud někam. Každý z nás od narození směřuje k postupnému naplnění svého života v Bohu; takto jsme byli „nastaveni“. Snad nebudu za heretika, když Bohu přidám ke všem jeho biblickým jménům jedno další – GPS. Nejenže nás doprovází svým laskavým pohledem z „nadhledu“, ale kráčí životem s námi, protože Jemu na nás záleží (1 Petr 5,7).

Zároveň nás očekává s otevřenou náručí v cíli. Pro Boha neexistuje žádné místo ani žádná situace našeho života, kam by nás ve své lásce nedoprovázel. Neexistuje pro něj žádná neřešitelná situace, žádná pozice, ze které by už nevedla cesta dál – byť někdy za cenu vycouvání ze slepé uličky. Jen On ví, proč někdy naše cesty vedou právě tudy, kudy vedou.

Jen On vidí dopředu i za roh, kam my už nedohlédneme. A jen ve spojení s Ním platí, že „všecko napomáhá k dobrému těm, kteří milují Boha“ (Řím 8,28) a kteří se Jím nechají vést. Proto se vyplatí neignorovat Jeho hlas, a hlavně nikdy úplně nevypínat „zvuk navigátora“.

„Tvé oči uvidí tvého učitele. Když se uchýlíte napravo nebo nalevo, tvé uši uslyší za sebou rozkaz: *Toto je cesta, jděte po ni!*“ (Iz 30,20-21)

autor **Ignác Mucha**,
vybral **Charles Tvrzník**

JAKÁ BYLA NOC KOSTELŮ V NAŠÍ FARNOSTI?

Noc kostelů u sv. Františka

Stále vyššímu počtu návštěvníků se každým rokem o Noci kostelů otvírá kostel sv. Františka. Letos jich přišlo přes osmdesát.

Vyslechli si s velkým zájmem i následným ohlasek obě hudební vystoupení - varhanní koncert Karla Holny a chválí dívčí kapely prokládané mluveným slovem a modlitbami. Mezitím ti další stoupali na věž a zkusili si dokonce zazvonit na zvon. Novinkou byla vědomostní hra manželů Peroutkových o symbolické odměny, která se odehrávala na trase mezi farním kostelem a KCMT, i výstava dětských obrázků světců.

Těší nás, že se do organizace letos zapojilo i více farníků, mj. manželé Vašíčkoví. „Poměrně dost zájemců jen prošlo kostel, ale mnozí také usedli do lavic a chvíli zůstali. Vcelku byli návštěvníci potěšeni, že můžou v kostele strávit chvíli sami se sebou,“ přibližuje atmosféru Markéta Vašíčková. „Zájem byl i o razítkování a domácí koláče. Několik zvědavých dětských návštěvníků si vyplnilo kvíz a dostalo samolepky jako odměnu,“ dodává. A její manžel Zdeněk, který koordinoval výstupy na věž, ji doplňuje: „Zájem byl také o možnost, cinknout si na zvon. A také se ptali na varhany a jejich historii.“

Příchozí se podle Vašíčkových celkově zajímali hlavně o dějiny kostela. „Řada z nich se velmi

zajímala a též chválila stavbu i funkčnost Komunitního centra Matky Terezy,“ uzavírá Markéta.

Za velkou pomoc při organizaci Noci kostelů děkujeme i Báře Palečkové, dále všem ochotným muzikantům a autorům hry i vystavených obrázků a v neposlední řadě těm, kteří přinesli něco na zub. Těšíme se příští rok na další zajímavá setkání...

Tereza a Tomáš Zavadilovi

Noc kostelů v KCMT

V letošním roce jsem po dobu své služby na Noci kostelů v KCMT dostala na starost výstup na věž. Mým úkolem bylo, kromě tvorby skupinek po 6 - 7 lidech, zájemce poučit o tom, že na věž

vedou pouze úzké žebříky. Někteří návštěvníci si po této informaci výstup rozmysleli, někteří se šli podívat, jak žebříky vypadají. Přišla také jedna starší, avšak sportovně vyhlížející paní, která po mém poučení nezaváhala ani na chvíli a řekla: „Jdu nahoru!“

Když sestoupila, celá zářila a přišla mi poskytnout zpětnou vazbu: „Bylo to skvělé!“ O tuto aktivitu byl zájem opravdu velký, výstupy byly vždy obsazeny s předstihem (chodilo se v intervalu 20 minut). To skýtalo prostor pozvat návštěvníky

na další program, např. na komentovanou prohlídku, návštěvu kaple, posezení v kavárně a další. Jedna paní mi následně přišla říct, že vnitřní prostor je moc pěkný, překvapivě rozlehlý, že z venku už to tak nevypadá.

Kromě programu pro dospělé byly samozřejmě připraveny také aktivity pro děti. Od čtyř hodin odpoledne přicházeli rodiče se svými dětmi na divadelní představení. Dále byla pro děti k dispozici tvořivá dílna a také luštění křížovky na základě otázek, které byly rozmístěné na stánovištích v okolí kostela. Za vyluštění křížovky si děti mohly vybrat odměnu. Radostně ke mně přiběhl klučina s vyluštěnou tajenkou a prohlížel si odměny, až si vybral: „Chci tuhle svítící tyčinku.“ Nejdříve jsem se potýkala s otevřením válcovité krabičky, až jsem konečně mohla nabídnout vybranou tyčinku. Jenže chlapec pravil: „Ještě je k tomu takové spojátko.“ Koukám do krabičky, kromě tyčinek nic nevidím. Kluk se nevzdal,

a tak jsme nakonec, po vysypání všech tyčinek, na dně krabičky našli kýžené spojky. Děti již mám odrostlé, takže neznám současné hračkové hity. Dozvěděla jsem se, že tyčinky po zlomení svítí ve tmě různými barvami a pomocí spojek je možné je pospojovat a vytvořit např. náramek. Tak příště už budu vědět!

Měla jsem radost z každého příchozího, speciálně z těch, kteří navštívili KCMT poprvé, a byla jsem ráda, že jsme mohli všem nabídnout zajímavý program. Za to moc děkuji manželům Peroutkovým a také dalším, kteří program připravili. Noc kostelů v KCMT byl zážitek nejen pro návštěvníky, ale byl to silný zážitek i pro mě. Jsem vděčná za to, že jsem se mohla této službě účastnit.

Dáša K.

Opět po roce se 2. června konala Noc kostelů. Přesněji již její 15. ročník.

Stejně jako v minulých letech byl proto v KCMT připraven program, který by návštěvníkům zpes-til návštěvu kostela. Celkem navštívilo KCMT přes 400 návštěvníků.

Noc kostelů v KCMT začala již odpoledne programem pro děti, aby si návštěvu našeho kostela mohli užít i ti nejmenší. Pohádka „Hrnečku, vař“, doprovázená krátkou dílničkou v podání divadla Máj, slavila mezi malými diváky velký úspěch a i dle herců reagovalo publikum nad očekávání dobře – aktivně.

Dále se malí návštěvníci mohli vydat na kreativní tvoření. Dětem se líbilo zejména pískování obrázků a mnoho rodičů se radostně zapojilo i do vyrábění stojánků na tužky. Další program –

vystoupení pěveckého sboru Větrníček, Větrník a Větrák z nedalekých Kunratic pod vedením sbormistryně Majky Šulcové – přilákal mnoho velkých i malých posluchačů. Následovalo vystoupení klasického tance a baletu v podání taneční školy Baby Dance Praha, která sídlí na Jižním Městě. Díky tomu přivítalo Komunitní centrum Matky Terezy řadu rodičů či příbuzných

účinkujících děvčat, kteří tak měli šanci se s námi trochu seznámit.

Mezi vystoupení byly vloženy dvě komentované prohlídky, které zasvětily návštěvníky do historie i současného dění KCMT. Tradičně veliký zájem všech příchozích byl o výstup na věž KCMT. Velmi

důležitým bodem programu byla možnost zapálení svíčky či ztišení v kapli. Zde měli návštěvníci možnost vést duchovní rozhovor s dobrovolníky (přímluvci) nebo napsat svou modlitbu na papírek. Již tradiční součástí programu se stává posezení u vína s některým ze zajímavých hostů, s nimiž mohou vést návštěvníci rozhovor.

V tomto roce jsme tak mohli přivítat Lucii Kočovou ze sdružení Úsměv mámy, která přiblížila příchozím aktivity této organizace, která má za úkol starat se o ženy s poporodní depresí nebo jinými těžkostmi, která se u žen či jejich okolí objeví po narození dítěte. Takové problémy se

mohou vyskytnout u kohokoliv, proto je důležité, aby se dostalo do povědomí veřejnosti, že existují lidé, na něž se mohou trpící obrátit.

Večer byl zakončen pozhěmáním Jižnímu Městu, které vedl náš otec Michael. Velké poděkování patří všem dobrovolníkům z naší farnosti, kteří lákali kolemjdoucí k návštěvě kostela, měli službu v recepcích, vedli komentované prohlídky, vodili návštěvníky na věž, starali se o úpravu sálu mezi jednotlivými programy, poskytovali občerstvení v kavárně, nabízel knihy v obchůdku, pomáhal dětem s kreativním tvořením či jakkoliv přispěli k tomu, aby se návštěvníci cítili v KCMT dobře a přijatí.

Věříme, že přicházející hosté u nás v KCMT mohli poznat Boží přítomnost, lásku a pokoj právě i skrze všechny tyto služebníky.

Peroutkovi

SYNODA V PRAXI

Foto: Jana Havlová/Člověk a Víra

S Jitkou Černou jsme se zúčastnily o svátku Navštívení P. Marie 31. 5. mše svaté ve Staré Boleslavi. Papež František si přál, aby v každé diecézi v květnu byla sloužena na mariánském poutním místě mše za podzimní jednání synody, sloužil jí biskup Z. Wasserbauer. V promluvě citoval část papežovy homílie ze svatodušní neděle.

Tak pro povzbuzení synodálního procesu v naší farnosti!

Jana Friedová

„Současná synoda je – a musí být – cestou podle Ducha: ne parlamentem, který si nárokuje práva a potřeby podle světské agendy, ne příležitostí jít, kam nás vítr zavane, ale příležitostí být poslušní dechu Ducha. Protože na

moři dějin pluje církev jen s Ním, který je „duší církve“ (sv. Pavel VI., promluva k Posvátnému kolegiu při příležitosti jmenin, 21. června 1976), srdcem synodality, hybatelem evangelizace. Bez Něho je církev netečná, víra je pouhou doktrínou, morálka pouhou povinností, pastorence pouhou prací. A tak často slyšíme tolik takzvaných

myslitelů, teologů, kteří nám předkládají chladné doktríny, zdají se být matematické, protože jim chybí onen Duch v nitru. S Ním je naopak víra životem, láska Boží nás získává a naděje se znovu rodí. Vraťme Ducha svatého do středu církve, jinak naše srdce nebudou hořet láskou k Ježíši, ale k sobě samým. Postavme Ducha na začátek a do středu synodní práce. Protože „především Jeho

dnes církev potřebuje!

Říkejme mu proto každý den: „Přijď!“ (srov. Id., generální audience, 29. listopadu 1972). A kráčeje společně, protože Duch, stejně jako o Letnicích, rád sestupuje, když jsou „všichni pohromadě“ (srov. Sk 2,1). Ano, aby se ukázal světu, vybral si čas a místo, kdy jsou všichni

pohromadě. Boží lid, aby byl naplněn Duchem, musí tedy chodit společně, tvořit synodu. Tak se v církvi obnovuje harmonie: společným putováním s Duchem uprostřed. Bratři a sestry, budujme v církvi harmonii!

**Převzato z promluvy arcibiskupa
Jana Graubnera**

„Vraťme Ducha svatého do středu církve. Postavme ho na začátek a do středu synodní práce“

CO MI DAL A VZAL ROK BEZ KAPLANA?

Tak to je otázka do pranice a asi to rozšířím o to, co mi bylo líto a co mě překvapilo. Pro mě je to primárně velmi smutné téma z hlediska pohledu na stav naší personalistiky a péči o kněze a dorost v naší diecézi. Víc to ale nebudu rozebírat.

Positivní zkušeností pro mne byla v této věci následně krizová komunikace s panem biskupem Wasserbauerem, protože byl ochoten se mnou tvořit co nejlepší koncept řešení situace ve farnosti s největším počtem obyvatel, a to asi nejen v diecézi, ale i v Čechách a na Moravě.

Společně jsme zavrhlí řešení, která by vedla k dalším zraněním buď v jiných farnostech, nebo dalších kněží, kteří by uprostřed roku museli měnit násilné místo. A vlastně jsme tedy vybrali řešení, které se tím pádem týká jen nás všech ve farnosti i se mnou. (Lepší jasno, byť negativní, než rok falešných utopických nadějí či očekávání.) Omlouvám se, pokud jsem to s vámi se všemi dostatečně nekomunikoval, ale v rámci pastorační rady a týmu farnosti to bylo, myslím, zcela otevřené.

Co mi to vzalo? Hodně spánku a sil. Hodně iluzí o tom, že by lidé plošně poslouchali v kostele praktické informace. (A to jsem iluzí moc neměl.) Překvapilo mě, jak mnoho lidí bohužel bere církevní společenství jen jako servis. Slyšet po téměř roce překvapenou reakci – ty ještě nemáš kaplana – je tristní. Odpojení člověka od reality je

„lehce“ šokující. Ale neberu to osobně, to by mě zabilo, ale jak nám uniká smysl evangelia, které vede k společenství, to je prazvláštní. A myslím, že bychom měli ve farnosti znovu přečíst dokumenty II. vatikánského koncilu a žít synodalitu, která je nárokem na toho, kdo o ní přemýšlí, a není vymyšlením toho, co mají dělat druzí – jak se mají „obrátit“. To ale musí každý učinit sám.

Nutit nikoho nemohu. Napadá mne k tomu, zda stále nejsme pod velkým pokušením zákonitvív ve smyslu: „Nakažte mi, co mám splnit, já to splním a dál mi dejte pokoj.“ To ale není vztah, o který v evangeliu jde.

Co mi to dalo? Zahlédl jsem mnohem ostřeji, kdo chce společenství, farnost a církev tvořit, a je milé vědět, že je vás mnoho. Díky za vás. Připomenulo mi to, jak je důležité mít své volné pondělí. Škoda, že jsem ho nemohl často zachovat. Tak se nezlobte, že jsem měl často v pondělí telefon na ticho. Objevil jsem nové skvělé spolupracovníky a minimálně vnitřně docenil ty, kteří už byli. Děkuji vám, jste totiž pro mě osobně i farnost důležití. Farnost není kněz, ale lidé společně s knězem kolem Krista. Ten čas je připomenutím, jak důležité a požehnané je, když farář a farní vikář jsou spolupracující – posílám pozdrav do Čakovic – „Franto, tak s tebou to byly tři roky parády, byť dva byly v covidu“. Ten rok mi dal i znova zakusit, jak moc může být pomocí

trvalý spolupracující jáhen a v neposlední řadě, jak každý tzv. laik, který je ochoten na sebe vzít úkol a odpovědnost, je důležitý. Vnímám velký úkol pro naši farnost, aby ti, kdo již něco dělají, přijali a zacvičili další, aby nic neviselo na jednom člověku, a zároveň, když stárneme, abychom vta-hovali do služby mladší.

Milé překvapení bylo, že byli někteří kně-ží ochotni i se sami nabídní, mi opravdu pomoci s bohoslužbami a zpovídáním. P. Slavík, P. Pávek, P. Laburda. Stefano a Marek z Comunione e liber-tione. Děkuji jim. Logicky ale nemohli převzít od-povědnost za věci vnitro-farní.

Je mi líto, že lidé, kteří opravdu potřebovali po-moci, s ohledem na to, že jsem sám, pomoc nevy-hledali. Je mi líto, že jsem vás nemohl navštěvovat,

protože práce bylo a je opravdu mnoho. Navíc se změnou biskupa jsem věčně věků někde chodil po nějakých jednáních.

Takže děkuji všem angažovaným farníkům a farnímu týmu za pomoc. Především těm, kteří jsou samostatní a přitom chápou směr farnosti v moderní době, takže je komunikace jednoduchá.

Omluvte mě v létě, když si dopřejí delší dovo-lenou, pokud dostaneme nového kaplana. A ne-zlobte se, když budou bohoslužby možná více zredukovány než obvykle a možná přesunuty některé intence. Prosím za odpuštění, pokud jsem s někým z vás komunikoval příliš stroze, bylo to jen z množství úkolů, ne proto, že bych vás neměl rád.

P. Michael

CO NÁM VZAL A DAL ROK BEZ KAPLANA

Nepřítomnost farního vikáře po dobu 11 měsíců jsme v týmu pocítili sku-tečně těžce. Na rozdíl od minulých let působení a nasazení našich pře-dešlých vikářů Františka Čecha a Michala Privary, kdy jsme měli občas i kapacity zamýšlet se nad tím, jak by se mohl život farnosti rozvíjet, co dělat nově, navíc nebo jinak (a dělali jsme to s rado-stí), tak tento rok byl naopak ve znamení toho, jak s vypětím mnoha sil zachovat co nejvíc z toho pod-statného, co fungovalo doposud, a snažit se aspoň trošku odlehčit P. Michaelovi, který samozřejmě nesl největší část břemene.

I když ho Hospodin obdařil velmi mnoha ta-lenty a překypující zásobou energie, pracovat za dvě osoby a duchovně obhospodařit více než tisíc farníků je prostě „nad lidské síly“, ve stávající intenzitě dlouhodobě neudržitelné a zavánějící syndromem vyhoření.

Pokud ovšem zohledníme stále klesající počet nově vysvěcených kněží v České republice, bohu-žel je reálné, že k takovým situacím v budoucnu bude docházet častěji, a bude pak na nás, farní-cích, abychom se více aktivně angažovali v chodu

farnosti, pokud budeme chtít zachovat to, co sami z farnosti čerpáme a co bychom chtěli, aby farnost nabízela i našim nekostelním bližním. Což se ale určitě nenaučíme ze dne na den, je potřeba na to myslet a začít se na to připravovat. Nebát se toho a zkusit Pánu Bohu nabídnout své síly a nadání. Je dost pravděpodobné, že v práci pro Hospodina pak pro svůj život objevíme něco, co bychom jinde nenašli.

Na závěr za náš tým určitě Bohu díky za to, že rok bez kaplana máme za sebou. Přivítejme s vděčností a s otevřeným srdcem P. Dominika a važme si toho, že máme opět dva kněze, ale ne-nechávejme je v tom samotné. Podílet se na budo-vání Božího království na Jižním Městě je úkolem pro každého z nás.

Karina Juráková

A jak to to vidíte vy? Co vám dal/vzal rok bez kapla-na? Jak chápete tuto možná výzvu pro budoucnost církve u nás? Podělte se s ostatními o své názory a zkušenosti, napište na fchodoviny@kcmt.cz nebo do schránky v obou našich kostelích.

S díky, redakce

OHLÉDNUTÍ ZA „NÁBOŽKEM“

Naše nábožkové skupiny jsou specifické. Je to rok bezprostřední přípravy na přijetí svátost smířeni a přijetí Živého Boha. Tato příprava začíná ale mnohem dříve, a to v rodině. Tím, jak rodiče a rodina žije svůj vztah s Bohem. My katechetky a katecheté jsme jen takové pomocné berličky na této cestě. Aby se dětem ujednotily znalosti a zároveň

se lépe poznaly ve společenství, je důležité absolvovat aktivně náboženství ještě jeden školní rok. A to nejlépe přímo před bezprostřední přípravou. Předškoláčci se do tohoto nedají moc počítat. Je to úplně jiný druh setkávání.

A co vidím jako bolistku, je, že pro některé je přijetí svátostí dětmi jen „splněním cíle“. A dále až

si dělají, co chtějí. Pro děti je moc důležité prožívat společenství. Na posledním nábožku, jsme se s dětmi ohlédli a říkali, co jim vlastně tento rok s nábožkem přinesl. Tady je pár hlášek a odpovědí:

Chodila jsem ráda.

- Ve škole jsem sama jako křesťan – věřící – tady můžu mluvit o Bohu – ve škole se mně i smějou, že jsem věřící.
- Naučila jsem se hledat v Bibli, dřív jsem to vůbec neznala.
- Umím hodně příběhů z Bible a ve škole potom můžu mluvit s jednou kamarádkou – už mně příběhy docházejí – chci poznávat nové.
- Neznala jsem příběh o Mojžíšovi.
- Moc se mě líbila společná sobota a jak jsme si spolu hráli.
- Jsem ráda, že tu jsem i s dalšíma, kteří věří v Boha a Ježíše.
- Bavilo mě dovidat se nové věci.

Po setkání děti neumějí běhat za balónem ani dělat kotrmelece, ale mohou získat cenné kamarádství. A zahlédnout Boha a navázat s Ním přátelství. Můžou se těšit do kostela, protože se tam potkají s někým, koho znají (a teď nemyslím jen Ježíše, ale i kamarády). A to podle mě stojí za to.

Katechetka **Vlasta H.**

Na nábožku s prvokomunikanty je asi nejhezčí, jak se v průběhu přípravy děti učí při diskutování s námi i se svými vrstevníky o své víře přemýšlet. Z nápadu jedné malé slečny, že by chtěla Ježíšův podpis, se tak rázem ke konci roku už rozvine krásný rozhovor o tom, jak a odkdy nás má Ježíš úplně všechny nesmazatelně podepsané.

Jindy děti nadhodí jiné nosné téma, ale na všechna potřebná se logicky jednoduše nedostane. A další zatím nepřijdou na přetřes zase proto, že ještě nejsou aktuální a jejich čas nastane třeba o dva roky později. I proto mě dost mrzí, když rodiče své ratolesti už na další školní rok nezapišou a upřednostní kroužky, aniž by to nějak částečně nahradili alespoň doma. Slovo částečně je skutečně na místě, vždyť o přínosu pobytu

ve skupině vrstevníků jinak většina rodičů nijak nepochybuje.

Katechetka **Lucie N.**

...A VÝHLED NA NOVÝ ŠKOLNÍ ROK

Pro děti ve farnosti je velmi důležité vytvářet přátelství, zažívat společenský s podobně staršími dětmi, podnikat společná dobrodružství a utvrdit si to, co ve víře prožíváte společně v rodinách.

Jednotlivé skupinky dětí se budou opět scházet odpoledne v úterky a středy v KCMT. Jsou rozdělené podle věku dětí a jejich zkušeností v křesťanském prostředí. Jednou ze skupinek je i společenství prvokomunikantů, dětí (a ve vyhrazené dny nezbytně i jejich rodičů), které se připravují na přijetí prvního svatého přijímání a s tím i dalších spojených radostí.

Pro děti jsou hodiny náboženství a další programy možností potkat „věci víry“ i v jiném prostředí než jen v rodině, ověřit si, že žít s Bohem je „normální“ i jinde, mluvit o tom se svými vrstevníky a svým způsobem, propojit si své zkušenosti, potkat se s přáteli a získávat nové, těšit se i do toho, co jim do teď bylo třeba vzdálené...

Příští rok se bude dětem věnovat přibližně 10 katechetek, 2 katecheté a oba naši kněží. Tyto aktivity nabízíme zdarma a jde o pomoc vám rodičům ve vedení vašich dětí k živému vztahu

s Bohem a s dalšími lidmi z našeho společenství. **Mimochodem, pokud by vás tato práce s dětmi zajímala, uvítáme kolegy, kolegyně.** Kromě pravidelných setkání ale pro děti a rodiny nabízíme i další možnosti setkání, občerstvení se na duchu i na těle, propojení s ostatními rodinami a společenstvími, získání nových zkušeností a zážitků, zakotvení a upevnění se ve víře...

Jsou to například bohoslužby s požehnáním do nového školního roku a pak také na prázdniny, 4 x do roka zpovědní den speciálně pro děti a jejich rodiny, víkendovou obnovu, sobotu pro děti a rodiče... Potkat se ale můžeme i s celou farností třeba na Pouti u sv. Františka, Jihoměstském posvěcení, Pouti farnosti, Masopustu... Maminky na mateřské se i s malíčkými scházejí ve středu dopoledne v sále na faře a máme ve farnosti i pár skupinek Modliteb matek... To jen pro malou představu, kde můžete jako rodiny čerpat, růst a získávat oporu.

Dotazy k výuce náboženství vyřizuje:
Lucie Chlupová, tel.: 603 114 763, e-mail:
chlupova.lucie@centrum.cz

„Když chceš pobavit Pána Boha, řekni mu o svých plánech“

ROZHOVOR: MARIE A PAVEL MACOUNOVI

Jedním z manželských párů, který se léta věnuje přípravě na manželství v naší farnosti, jsou Marie a Pavel Macounovi. Kromě těchto příprav jsou aktivní v Rodinném centru Praha, jehož je Marie od roku 2011 ředitelkou. Nejen o zkušenostech z těchto oblastí jsme si spolu povídali.

Pocházíte oba z Prahy?

Marie: Ano, narodila jsem se v Praze jako první z pěti sourozenců v roce 1960 a téměř celou dobu žila naše rodina na Letné hned proti parku. Ve vedlejším domě bydleli moji prarodiče, kteří pro mě byli velmi důležití. Hodně mých prvních vzpomínek se váže k mé babičce.

Pavel: Já jsem Pražák, dětství jsem strávil na Žižkově, kde jsme bydleli společně s rodiči maminky. Později jsme se přestěhovali na Pankrác vedle věznice. Za druhou babičkou a dědou jsme velmi často dojížděli na víkendy a na prázdniny. Jsem nejstarším ze čtyř sourozenců.

Jste oba od malička vychováni ve víře? Jaké bylo vaše dětství?

M.: Chodila jsem do nejbližší školy, která byla shodou okolností jazyková, měli jsme převážně dobré učitele a chytré spolužáky, což byl asi největší benefit, být nejsem na jazyky vůbec talentovaná. Naše farnost byla vždy živá s dobrými kněžími, dětskou mší, později skupinkou teenagerů. Rodiče

če nám vždy říkali, že od dětské víry, kterou nám svým každodenním životem předávali, si musíme najít svou dospělou. Proto nás všechny děti vedli k životu ve společenství.

P.: Do základní školy jsem začal chodit na Žižkově, od 3. třídy mě rodiče přihlásili na základní školu s rozšířenou výukou němčiny, a tak jsem každé ráno chodil pěšky do kopce ze Žižkova na Vinohrady.

Podobně jako o školu se rodiče starali o dobré kamarády a dali mě do skautského oddílu u sv. Ignáce. A tak jsem vedle skautování získal možnost vyrůstat v péči otců jezuitů. Rodiče, zejména maminka, nenechávali, jak vidět, nic náhodě a jsem za to moc vděčný.

„Rodiče při moji výchově nenechávali nic náhodě“; Pavel (druhý zprava) mezi kamarády ve skautu

Kam, na které školy, směřovaly vaše kroky po skončení základní školy?

M: Po základní škole jsem vystudovala gymnázium Nad Štolou a pak stavební fakultu ČVUT.

Při dětech jsme pak oba studovali v Brně na Masarykově univerzitě obor Laický rodinný pracovník. V průběhu času jsem pak absolvovala několik psychoterapeutických výcviků.

P: Po základní škole jsem se dostal na střední průmyslovou školu zeměměřičskou, do třídy určené pro výstavbu metra. S překvapením jsem zjistil, že mě tento obor baví, a pokračoval jsem na ČVUT, fakultě stavební, obor geodézie a kartografie. O dalším, netechnickém studiu, tzv. LaRoP, píše Marie.

1. 6. 1985 u sv. Ignáce

Jak a kdy jste se seznámili?

Seznámili jsme se na začátku střední školy ve společenství, kam nás popostrčili naši předvídaví rodiče. Společenství doprovázeli velmi důkladně a dlouhodobě salesiáni, a to nám poskytlo zcela zásadní životní formaci. Zároveň jsme všichni chodili do kostela sv. Ignáce, kde nás velmi ovlivnil otec Jiří Skoblík, který nás tam 1. června 1985 oddával.

Kde jste po svatbě bydleli?

Díky Pavlovým rodičům jsme získali hned po svatbě byt na Jižním Městě, které jsme si velmi oblíbili.

Kolik dětí jste před svatbou plánovali? Jak se vaše dcery jmenují a kdy se vám narodily? A kolik již máte vnučat?

Přáli jsme si větší rodinu, ale byli jsme si vědomi, že když chceš pobavit Pána Boha, řekni mu o svých plánech. Jsme vděční, že po všech peripetiích se nám narodila Monika, Kristina, Veronika a Markéta. Dnes už se radujeme ze třech vnučat Miriam, Tomáše a Jasmíny.

HRavé dětství na chalupě se širší rodinou

Jak jste s dětmi trávili prázdniny a dovolenou?

M: Moji rodiče od našeho dětství měli chalupu v Jizerských horách blízko Příchovic, kde dlouhodobě působí hnutí Focolare. Se všemi kněžími z Příchovic jsme měli blízké vztahy. Trávíme tam hodně času, se širokou rodinou i přáteli.

Zároveň jsme vždy rádi cestovali, máme rádi hory v létě i v zimě. Týden v Rakousku na horách se širokou rodinou patřil v době předcovidové k našim stálícím. Vnímáme to jako důležitý čas pro společné setkání od prarodičů po pravnoučata.

V jakém oboru jste kromě vedení rodinného centra našli uplatnění?

P: Rodinné centrum Praha je rozhodně projekt mé ženy Marie. Já se do dnešní doby věnuji geodézii, dnes spíše geoinformatice, a musím říct, že mě to stále baví.

Mezi koníčky Pavla patří hra na varhany. Jak ses k tomu dostal? Kdy jsi začal hrát v naší farnosti?

Ano, hra na varhany mě těší. Ale jak jsem se k ní dostal, nebudete věřit. Když stál rozhodl, že jezuiti musí odejít od sv. Ignáce, byl pater Zelený, bývalý profesor jezuitského gymnázia, přeložen do kostelíčka sv. Pankráče, kde nebyl v té době varhaník. A tak mě pater Zelený nechal hrát 2 prsty asi měsíc píseň „Bože, před Tvou velebností“. Tam jsou mé začátky, časem se mě ujal pan profesor Kalfus a donutil mě se opravdu hrát učit. Moc rád na oba pány vzpomínám.

U sv. Františka hraji vlastně už docela dlouho, skoro 20 let. A musím říct, že velice rád, zejména proto, že v kostelíčku se opravdu zpívá, a to je radost, za kterou všem spolufarnicím a spolufarníkům děkuji.

„Matterhorn jsme sice nezdolali, ale...“

Jaké jsou vaše další koníčky a záliby?

M.: Oba rádi lyžujeme, tančíme a chodíme po horách. Já mám ráda tvoření všeho druhu, aktuálně se nejvíc věnuji tvoření šperků, ale baví mě i šití, malování na textil... Také hodně čtu, hodně odbornou literaturu, ale mám ráda i beletrii.

P.: Já bych za sebe ještě doplnil jedno potěšení, pracovat na zvelebování chalupy a na zahradě.

Od roku 1988 pořádáte přípravy na manželství. Jak vlastně k tomu došlo? Víte, kolik snoubeneckých párů „prošlo“ vašimi rukama? V současné době probíhají vaše přípravy jen v rámci Rodinného centra Praha?

Když jsme se chystali na vlastní svatbu, měli jsme to štěstí, že jsme žili ve společenství, kde jsme byli všichni ve stejné životní fázi, a manželé, kteří nás doprovázeli, s námi takovou skupinovou přípravu udělali. Když jsme byli tři roky manželé, byli jsme osloveni, zda by nás něco takového lákalo, a tak jsme se po jedné sobotě příprav do toho pustili. Velmi brzy nám ale došlo, že se toho musíme ještě hodně naučit. Tak jsme začali studovat.

Od té doby jsme způsob přípravy snoubenců hodně změnili, naše pojetí je založeno zejména na Mariiných studiích a je orientováno spíše na společné sdílení, zážitky a uvědomování si skutečností pro společný život v manželství důležitých než na přednášky. Kolik párů nám za tu dobu prošlo přípravami, netušíme, v současnosti je to cca 30 párů/rok.

V posledních letech spolupracujeme také s příchoveckým centrem pro mládež Křížovatka, kde probíhají víkendové přípravy snoubenců, také jsme spolupracovali s centrem Nazaret v Kunraticích a v dubnu navštívíme P. Františka v Čakovicích; prostě, kde je potřeba.

„Společenství, kde jsme dospívali“, podzim 1978

Na jaká největší rizika před vstupem do manželství byste na tomto místě upozornili budoucí manželský pár? Co lidé obecně z vašeho pohledu nejvíce podceňují v období poznávání se a rozhodování se jeden pro druhého?

Dnešní stav je takový, že řada párů spolu již poměrně dlouhou dobu žije, někdy mají i děti. To

dává páru iluzi, že mají vše vyřešené, jasné. Nebývá tomu tak, na řadu důležitých otázek ještě nenarazili, vyhýbají se jim nebo si neuvědomili, co vše může do vztahu přinášet nedorozumění a jak vznikají problémové situace, např. co si nesou z původní rodiny...

Od nejmenších po nejstarší – celá rodina na horách

Jak dlouho trvá příprava a jakou formou je vedena? Je určena jen pro věřící páry? Jak se například dotýkáte oblasti víry, když je jeden ze snoubenců nevěřící?

Naše příprava je postavena na osmi dvouhodinových setkáních. Je otevřena každému, některé z párů ani neplánují katolický sňatek. Páry, kde jsou oba věřící a svoji víru žijí naplno, se stávají bohužel výjimkou.

Chceme být snoubencům spíše průvodci než přednášejícími. Snažíme se všem dát zažít, že manželství je velkým darem a hodnotou, o kterou stojí za to se starat. Snažíme se jim také dát poznat, že Bůh s nimi počítá a žehná všem. Ty, kteří Boha nepoznali, směřujeme k uvědomění, co je měřítkem a smyslem jejich života.

Přípravy mají snoubence směřovat ke společnému hledání, co je pro jejich vztah ta nejlepší a originální cesta. Snažíme se i ve víře nepraktickým snoubencům ukázat, že duchovní dimenzi má život každého člověka, a společně hledáme, jak se to projevuje, co v tom pomáhá a jak realizovat, aby víra manžele nerozdělovala, ale dávala společnému životu tolik potřebnou vertikálu.

Co vám působí největší radost v této službě?

Je to čas, kdy děláme něco spolu, a to nás hodně těší. A je obrovsky povzbuzující být s lidmi, kterým jde o hezké manželství, i když někdy přicházejí s obavami, co je čeká a kudy do toho.

Jak ses, Marie, začala angažovat v rodinném centru? Jaké aktivity Rodinné centrum Praha pořádá? Můžeš nám ho v krátkosti představit?

Když jsme několik let připravovali snoubence a také sami ledasčím prošli, vnímali jsme, že čas přípravy na manželství je čas velkých nadějí, zamilovanosti, iluzí. Manželská realita není vždy zalitá sluncem a v ten moment manželé potřebují podporu.

Proto jak se nám postupně odkrývaly problematické oblasti, vznikla řada programů. Vznikl program „Spokojená na mateřské“, který provází maminky unavené a vyčerpané z mateřských povinností. Výchovnými problémy provází akreditovaný program „Efektivní rodičovství“.

Dobijíme baterky

V létě pořádáme pobytové týdny s programem pro maminky nebo celé páry i s hlídáním dětí. Pro děti od šesti let máme víkendy pro mámu a dceru, mámu a syna, tátu a syna... Vyjevila se také potřeba přednášek na různá rodičovská, výchovná či partnerská témata, např. „Děti v digitálním světě“, „Výchova kluků“, „Zdravé sebevědomí“... V průběhu času se ukázalo, že je potřebná i poradenská a terapeutická služba pro páry i jednotlivce.

V rámci rodinného centra vznikla také podpůrná ženská skupina. O co jde?

Podpůrné skupiny se scházejí jednou měsíčně. Jsou otevřené ženám všeho věku i stavu. Důležité je, že vstupenkou je uvědomění si účastnic, že každá má co přinést, co druhé potěší (příběh, oříšky, buchtu...).

Smyslem je se naučit, že dostaneme jen tolik, kolik sami vložíme. Vedle daného programu setkání se sdílí i životní radosti i starosti.

Když se ještě vrátím k vašemu osobnímu životu, zajímalo by mě, jak se u vás konkrétně vyvíjel a jak se prohlubuje váš osobní vztah k Bohu? Jakou formou jste se snažili předávat víru svým dcerám?

M+P: Jsme velmi vděční za to, že jsme svůj život spojili se salesiánskou rodinou, která nám pomáhá znovu se vracet k tomu, co je podstatné, dává našemu duchovnímu životu řád a podněty. Naši nejdůležitější duchovní průvodci jsou také tady. Měli jsme a máme obrovské štěstí na skvělé kněze.

Děti snad od nás něco odkoukaly, nebáli jsme se říkat i nepopulární věci, ustát to, že nechápeme, že dnes je vše jinak... Věříme v naše dcery a doufáme, že Pán doplní, co jsme pokazili nebo nedokázali předat.

Prožíváš jinak mši, na které hraješ, a tu, na které nikoli?

P: Rozhodně, ale vlastně nevím, co je lepší. Jsem ale moc rád, že nedělní mše sv. mohou většinou prožít s Marií a rodinou v „lavici“.

Jaké máte své oblíbené světce? Máte verše, které posilují vaši důvěru v Boha?

M.: Mojí birmovací patronkou je Jana z Arku, snad mi pomáhá ve zdánlivě ztracených bitvách. Mám ráda žalmy, zvláště pokud se zpívají, Magnificat a píseň Soudce všeho světa, Bože.

P.: Ano, sv. Pavla, to musel být neskutečný člověk! Z veršů a citací mi hodně rezonuje z listu Římanům – v parafrázi: Bůh vlastního syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám spolu s ním

nedaroval všechno ostatní? To mi ostatně mnohokrát opakoval i můj zpovědník.

V Káně, obnova manželských slibů

Máte nějaká oblíbená poutní místa?

M.: Izraelskou poušť a Západní zeď v Jeruzalémě.

P.: Já bych doplnil ještě Turzovku, byť jsem tam byl jen dvakrát.

Jaké sny a přání byste si chtěli splnit?

M.: Rádi bychom navštívili Řím, ale nejen jako turisté. Toužíme vidět své děti spokojené a dobře ukotvené a v lásce spolu zestárnout.

Protože řadu let pořádáme farní ples, rádi bychom to pro příště připravovali v týmu dalších farníků. Také plánujeme v příštím školním roce program pro mladé manžele a hledáme, kdo by do toho šel s námi.

P.: V cestovatelských tužbách jsem „skromnější“, mně by stačil Velký kaňon v Arizoně. To může počkat, důležitějším přáním je, jak říká Marie, žít spolu v lásce uprostřed široké rodiny.

Měl bych ale jedno velké přání, které se vztahuje k našemu kostelíku sv. Františka, rád bych se dožil výměny našich varhan za jiný nástroj, máme jeden v depozitáři Arcibiskupství pražského vyhlédnutý, je to plnohodnotný, romantický dvoumanuálový nástroj pražského stavitele varhan Karla Urbana, který do roku 2019 sloužil v poutním kostele sv. Prokopa v bývalém Sázavském klášteře.

Děkují za rozhovor! Katka

OHLÉDNUTÍ ZA BIŘMOVÁNÍM

Další významnou červnovou událostí je samozřejmě přijetí svátosti křesťanské dospělosti. Několik biřmovanců se s námi podělilo o svůj pohled a zkušenost. Někdo odpovídal na nabídnuté otázky, někdo raději psal/mluvil sám.

Kolik ti je let?

18

Proč ses rozhodla k tomuto kroku?

Dlouho jsem se v duchovním životě cítila ustrnulá, ale zároveň jsem si v sobě ujasnila, že víru, kterou mi rodiče předali, považuji za svou, přijímám ji a chci ji v sobě dál pěstovat a pečovat o ni. A svátost biřmování pro mě bylo stvrzením tohoto rozhodnutí. Jednak jsem toužila po impulsu, který by mě motivoval k cílenému duchovnímu růstu. Zároveň jsem věděla, že spoustu základních otázek víry v sobě nemám ujasněných, ale sama jsem nevěděla, které to jsou. Cítila jsem, že potřebuji nějaké společenství, v kterém se má víra stát živou, vystoupí z hranic mého soukromí a přiměje mě klást si a přehodnocovat různé otázky. Myslím si, že názorová konfrontace je ohromně životodárný a zdravý přístup.

Přemýšlel/a jsi, co dál? - Jak pokračovat na cestě s Bohem?

Zejména bych chtěla dál pečovat o svou víru. Naučit se o ni plně opřít a čerpat z ní sílu. Hlavně bych chtěla zkoumat a objevovat pestrost a různorodost

Božího působení, a to i pohledem druhých. Také bych se chtěla naučit, jak předávat a šířit přijatou milost dál, a to zejména v prospěch naší planety, přírody a životního prostředí. Dlouho si v sobě nosím tohle přání, ale zatím jsem nenašla kuráž a sílu realizovat ho. Třeba s pomocí Ducha?

Co Ti toto období přineslo? Čím Tě obohatilo, co Ti naopak vzalo?

Zejména jsem poznala mnoho krásných lidí s krásnými dušemi a inspirativní vírou. To, že každý měl prostor sdílet své osobní vnímání světa, povzbudilo i mě. V životě mám větší touhu otevřít se a zajímat se o duchovní prožívání druhých. Moc se mi líbilo, jak živé a radostné společenství bylo. Jak všichni spolu moc rádi trávili čas a každý se cítil přijatý. Michael je takový magnet na lidi, kterým dává prostor ukázat své nejlepší stránky.

Bylo zajímavé nahlédnout na témata z nové perspektivy druhých a tím přehodnotit i své názory a postoje, které by mě jinak nenapadlo zpochybňovat nebo jsem se v nich naopak utvrdila.

Ač jsem na nedělní schůzky dojížděla trochu delší dobu, což mi některé dny nepřišlo vhod, když jsem se potřebovala připravovat na nadcházející školní týden, měla jsem ty cesty ráda a těšil mě jejich cíl. Mohla jsem si tak silněji uvědomit, že to je společenství, kam se ráda vracím.

Připadá mi zvláštní, že je to rok a půl, co příprava začala. Na začátku se mi to zdálo jako příliš

dlouhá doba, ale zpětně nemám pocit, že bych někdy vnímala, že jsem časově omezená či zahlcená. Během přípravy jsem měla možnost žít duchovní život s takovou intenzitou jako nikdy předtím, a hlavně jsem si uvědomila, že se tak dá žít celý život. Tento čas mi pomohl upevnit se ve

víře a nalézt si v ní své místo.

Proč si myslíš, že je příprava důležitá? A biřmování?

Protože nás nutí neustrnout ve víře. Život je pohyb, a to i ten myšlenkový. Konfrontací s jinakostí člověk nejlépe poznává sám sebe, ale je také důležité, aby byl otevřený těmto novým vlivům a dovolil jim, aby ho ovlivnily. A to přesně by prostor přípravy měl nabízet. Zároveň se prostřednictvím autority kněze člověk seznámí s oficiálními postoji církve, což mu může pomoci zjistit, do jaké míry se s nimi ztotožňuje, a porovnat své představy o církvi a katolické víře.

Během přípravy a následně samotné svátosti má člověk prostor pro seznámení se svátostí, která mu bude udělena a nahlédnutí na část jejího významu a síly. Biřmování je gesto, kterým člověk stvrzuje svou touhu a rozhodnutí podílet se na Božím tajemství. Myslím si, že do svého následného života dostává člověk schopnost vnímat Boží lásku, která mu jindy unikala, a tím poznat její sílu. Nemyslím si, že biřmováním dostává člověk „speciální dávku Boží milosti“, ale je schopen spatřovat ji ve větší plnosti a čerpat z ní.

Markéta

Jmenuji se Eliška a je mi osmnáct let. Na přípravu jsem začala chodit minulý rok na podzim, kdy mě do této farnosti pozvaly mé dvě kamarádky a spolužačky Kačka a Julča. Ze začátku jsem přípravu vnímala spíš jako setkávání mládeže, na které jsem nikdy v dětství nechodila, protože bydlím v malém městě za Prahou, a tuto možnost jsem tedy neměla.

Období příprav na biřmování pro mě bylo velmi důležité. Poprvé jsem tu poznala, jaké to je se bavit o víře a křesťanství s podobně starými lidmi a jak rozmanitý může život ve víře být.

Případá mi, jako bych až na přípravě s Michaelem pochopila, co to doopravdy znamená věřit v Boha. Že to neznámá chodit každou neděli do kostela a párkrát do roka zajít ke zpovědi. Pro mě to znamená každý den následovat Ježíše a celým svým životem chválit Boha. Dalším zlomovým okamžikem byl letní křesťanský tábor Jump, kde jsem potkala svoji kmotru Klárku, za kterou jsem Bohu moc vděčná, že jsem ji mohla poznat. Celému společenství bych ráda popřála, abychom nikdy nezapomněli, že Bůh je stále s námi, že má pro nás připravené úžasné věci a že nás má moc rád.

Eliška

Je mi 15 a na biřko jsem šla s tím, že uvidím, promyslím, a když tak není problém to odložit. Vlastně jsem úplně nevěděla o čem to je.

Příprava mi ale dala to, co je, myslím, ve víře nejdůležitější – modlitbu a společenství. Modlili jsme se spolu, četli Bibli, mohli spolu diskutovat, sami a zároveň spolu jsme se posouvali, a hlavně jsme měli (a máme dál) Michaela, který nám vysvětloval to, čemu jsme nerozuměli, byl k nám otevřený a předal nám toho fakt moc.

Nedělní večery mám teď teda jednoznačně spojené s farou, jídlem a čajem, všemi biřmovanci a Michaelem, plyšovými ovečkami, smíchem, zpěvem a přítomností Pána Boha, který za tohle všechno dobré může.

Paulina

Je mi 49 let a na přípravu jsem chodila rok a půl. Teď jsem čerstvě biřmovaná. Moji cestu víry ovlivnil můj tatínek, když mě jako maličkou nechal pokřtít. Bylo to v době normalizace, kdy komunisté křesťany pronásledovali, jak mohli. Tatínkovi jsem vděčná za to, že mi v té nelehké době otevřel vrátka k Bohu.

Pána jsem dlouhá léta hledala a zase ztrácela, až jsem Ho před pěti lety konečně našla a dovolila mu definitivně vstoupit do mého života. Chodila jsem na kurzy Alfa, účastnila se života své farnosti v Praze 6 a postupně začala mít pocit, že křest v miminkovském věku mi nestačí. Chtěla jsem dospět. Začala jsem se pít po možnosti biřmování, až jsem jí nakonec objevila ve farnosti sv. Františka.

Od přípravy jsem si slibovala, že se mi konečně leccos objasní, leccos se naučím a prohloubím svou víru. Moje představy se bohatě naplnily. Příprava na biřmování pro mě měla obrovský význam.

Když jsem s ní začínala, byla jsem poněkud vyjukaná, ale teď jsem mnohem pevnější v kramflecích. Můj vztah s Pánem se opravdu prohloubil, jsem vůči Němu vnímavější. Mnohem častěji než dřív čtu Písmo a vždycky je to pro mě ohromný zážitek. Říkám si: „Ten Ježíš, to je ale kabrňák, tohle čtení má grády.“ A snažím se to kabrňáctví napodobovat, i když nejsem vždycky úspěšná.

Na přípravu jsem chodila se skupinou mnohem mladších lidí, než jsem já. Byl mezi námi rozdíl zhruba 25 let a pro mě to byla moc příjemná zkušenost. Líbila se mi jejich upřímná láska k Bohu. Často mi připadali moudřejší, než jsem já se svými pěti křížky na krku. Bylo mi mezi nimi dobře a hodně mě obohatili.

Na přípravě na biřmování se mi líbila také uvolněná atmosféra a Michaelovo přátelské a nenásilné vedení. Často jsme se od srdce zasmáli. Vždycky mě pobavilo jeho požehnání na konci některých setkání: „Táhněte ve jménu Páně.“ Táhnu. A mockrát děkuju.

Hanka

Z farní charity

Farní charita Praha 4 - Chodov

Vážení přátelé,

pro letní číslo Fchodovin mi dovoluňte lehce odlehčené téma. Naše Charita poskytuje pouze terénní služby. Zatímco se nám zaměstnanci toulají po hlavním městě, my v kanceláři zápolíme se smršť telefonických hovorů. Většinou se samozřejmě týkají běžného provozu, telefonují klienti, jejich příbuzní, zaměstnanci z terénu a zájemci o službu. Dále volají spolupracovníci, kolegové od jiných poskytovatelů, úřady, lékaři, zdravotní pojišťovny. Nabídkami nás zahrnují také různí prodejci všeho možného, většinou nepotřebného. Nemalé procento našich telefonátů je složeno z dotazů na všechno možné a z originálních stížností na naši péči. Nad některými požadavky a steskami nám doslova zůstává rozum stát. Právě o některé hovory z poslední skupiny se s vámi podělím. Mé články věrně zrcadlí naši pracovní realitu, ale většinou nepíšu o konkrétních událostech, byť anonymně. Dnešní článek bude jiný, protože ty hovory se opravdu udály.

Telefonuje syn jedné z našich klientek a stěžuje si, že pracovníci maminku nepřevlékají z pyžama do denního oblečení. Ptáme se proto našich pečovatelek, proč paní Ludmile po ranní hygieně nepomohou s převlékáním? Dozvídáme se, že klientka dává přednost pyžamu, protože se v něm cítí pohodlně. Pokud nemá v plánu opustit byt nebo nečeká VIP návštěvu, požádá pečovatelku, aby jí

po ranní sprše oblékla čisté pyžamo. Přání klientky děvčata samozřejmě respektují. Naše dispečerka informuje syna o našem zjištění. Upozorňuje ho, že se naše péče odehrává v souladu s přáními jeho maminky. Syn se rozčílil a prohlásil: „Vaši péči přeci, sakra, platím já. A já chci, abyste maminku každý den přinutili se normálně převléct. Jsem přesvědčený o tom, že se pak bude cítit mnohem pohodlněji...“

Zvoní telefon: „Dobrý den, dovolala jsem se na Charitu? Mám na vás otázku. Víte, já jsem už několik let po amputaci levé nohy. Jsem na vozíčku. Já ale hrozně moc miluji boty. Strašně ráda si je vybírám, zkouším a kupuji. Mám jich doma na třicet párů. Krásné, někdy až originální kousky. Bohužel, využiji jen pravé boty, pro levé nemám využití. Nemáte v péči někoho, kdo by měl jenom pravou nohu, velikost třicet osm? Ráda bych se s někým o svoji vášeň podělila.“ Telefonát měl ještě dohru. Naše dispečerka o hovoru později vyprávěla sestřičkám. Čekala, že se budou smát. Hanka s Luckou si jen vyměnily pohled: „Počkej, kterou nohu má amputovanou paní Alenka? Pravou, je to tak?“ hledala v dokumentaci Lucka. „Tak to musíme zjišťovat, jakou má velikost boty.“

Telefonuje naše klientka paní Mirka a chce mluvit přímo se mnou. Přichází s požadavkem, že by naši pracovníci měli povinně chodit na manikúru,

samozřejmě na náklady zaměstnavatele. Zajímala jsem se, jestli měl někdo ze zaměstnanců neupravené ruce? Všichni jsou poučeni, že mají mít krátké upravené nehty. Mytí a dezinfekce rukou při příchodu do domácnosti a před výkonem jsou naprostou samozřejmostí. „No právě, krátké nehty,“ běduje klientka, „ať si je pěstí a nechají trochu narůst. Takhle mi nikdo z nich nedokáže pořádně poškrábat záda! Na manikúru s nima!“

Dispečerka telefonuje z terénu pečovatelka a stěžuje si, že má málo času na přejezd mezi dvěma klienty. Musí prý vyjet nahoru na Budějovickou jedním autobusem a potom sjet jiným zase dolů do Krče. Za patnáct minut se to prý nedá zvládnout. Dispečerka jí oponuje s tím, že mezi těmi dvěma

lidmi se dá přejít pěšky. Trvá to asi deset minut, byť je to, pravda, trochu do kopce. „Pěšky? To si děláš srandu? Nejsem skeleton, Andulo!“

Možná jste si všimli, že je na parkovišti před KCMT opět o něco méně místa. Omlouváme se, máme další dvě nová auta. Finanční prostředky jsme získali z dotace Integrovaného regionálního operačního programu Sociální infrastruktura se zvýšenou energetickou účinností Evropské unie a MMR ČR. Auta jsme spolufinancovali výtěžkem z Tříkrálové sbírky z roku 2022 a postní sbírky 2021. Za vaše dary moc děkujeme.

Přeji nám všem krásné léto

Eva Černá

Z kroniky Sněhové vločky: Akce HU(stý)

Jako celý oddíl Sněhová vločka jsme se v květnu zúčastnili akce HUstý - víkendové výpravy, kterou pořádá naše středisko Blaník.

Šlo se do Měsíčního údolí (tábořiště blízko Vlašimi), část cesty jsme jeli vlakem, a protože nás bylo opravdu hodně (celkem na akci bylo skoro 300 skautů), a ještě ke všemu bylo páteční odpoledne, patřičně jsme se ve vlaku mačkali.

Během víkendu jsme viděli mnoho starých i nových tváří z ostatních oddílů, užili si her, příjemného počasí, jarní přírody, opékání a zpívání u ohně, a hlavně jsme spolu strávili prima čas.

Záměrem takových akcí je, abychom se více poznali mezi oddíly ve středisku a myslím, že jsou to pro nás krásné vzpomínky!

Sněhová vločka

ROZLOUČENÍ S PANÍ IRENOU ŘIVNÁČOVOU

Medailonek a vzpomínka

Irenku Řivnáčovou znám velmi dlouho, ani nevím, kolik let. Znáám ji z fary, kde pomáhala Pavlovi Urbanovi při čtení z Bible. Dále pak ze zájezdů pro seniory, které s ním také organizovala. Dále z Místního úřadu pro Prahu 11, kde mnoho let pracovala v zastupitelstvu. Zastupovala nás katolíky a snažila se vymoci různé věci pro občany Jižního Města, Chodova a také Újezdu. Také ráda chodila na plesy do KCMT a ráda pomáhala, kde bylo třeba.

Vozila jáhna Pavla ve středu na faru. Když nemohl po úraze chodit, jezdila za ním do Kladrub. Byla velmi aktivní členkou Sdružení křesťanských seniorů a jáhna Pavla vozila na jejich akce. Byla členkou Sokola a 2x cvičila na Sletu. Stala se průvodkyní na cestách všude, kde jsme nikoho neměli. Ráda jezdila před Vánoci do Drážďan a do Budyšína.

Několikrát jsem ji pozvala ke mně na cukroví na Štěpána a ona ráda přijala. Sama ještě přinesla ingredience na chlebičky a dělaly jsme je spolu. Byla ozdobou každé společnosti.

Irenka velice ráda sportovala. Letos byla třikrát v zimě na horách. Několikrát s námi byla na Černé hoře. Fungovala též v zahrádkářské kolonii, kde jsme se scházeli 2-3 x do roka s turistickým oddílem a slavili jsme tam narozeniny turistů. Po Novém roce jsme každý rok chodili s turistickým oddílem na Karlštejn a ona chodila s námi.

Zorganizovala zájezd do Lurd, navštívila Fatimu. Zařídila přechod u chodovského kostela. Mohli jsme s ní jet do Svaté Dobrotivé, kde jsme kladli věnce pětépákům. Irenka měla moc ráda zvířata,

proto se starala o dva psy.

Milá Irenko, s úctou na Tebe vzpomínáme. Bylo toho zkrátka moc, co jsi pro nás vykonala, a myslím, že jsme Ti byli málo vděční. Náš život jsi rozhodně obohatila. Pán Tě povolal, určitě má s Tebou nahoře jiné úmysly. Posílám Ti pozdrav do nebe a do své smrti budu na Tebe vzpomínat. Na parte máš hezký veršík. Nevím, kdo Ti ho tam dal, vždyť lidé Tě měli rádi. Odešla jsi rychle, ani jsme to nečekali.

*Pracovala jsi vždy do únavy,
klídu sobě sis nedopřála.
Srdce zlaté jsi měla,
každému jen blaho jsi přála.
Za vše dobré, cos vykonala,
věčný život buď Ti přán.*

Tímto končím,
Tvá kamarádka **Jiřina**

Paní Ing. Irena Řivnáčová se narodila v Praze na Vinohradech, později absolvovala stavební fakultu ČVUT. Jako aktivní členka KDU-ČSL byla po tři volební období volena do Zastupitelstva Prahy 11. Stala se členkou celostátního výboru Sdružení

křesťanských seniorů. Během 19 let svého organizačního působení mj. připravila a zrealizovala na 35 tuzemských zájezdů, ze zahraničních jmenujeme Dráždany, Budyšin, Lurdy a Vídeň.

Pán si ji k sobě povolal 19. května 2023.

R.I.P. (redakce)

Draží přátelé, děkuji vám všem, kteří jste přišli rozloučit se s Irenkou Řivnáčovou. Děkuji i těm, kteří nemohli přijít na pohřební obřady a byli s námi ve svých myšlenkách, s modlitbou ve svém srdci.

Jáhen Pavel Urban

Světec na prázdniny: BLAHOŠLAVENÝ HROZNATA Z OVENCE

Bl. Hroznata z Ovence (dnešní Bubeneč), někdy též zvaný Tepelský, byl český šlechtic, narozený kolem roku 1160 jako syn Hroznatovce Sezemy, číšníka české královny Judity, a Dobroslavu, která zřejmě pocházela z rodu Drslaviců.

Nadaný mladý muž brzy ztratil svého syna i manželku. Jako pravý rytíř 12. století se vydal sloužit Bohu v křížové výpravě do Svaté země. U moře nedaleko Říma se však zalekl obtíží cesty, a proto v Římě požádal papeže Celestina III. o dispens od slibu účasti na křížovém tažení. V roce 1193, výměnou za dispens, založil na svém panství v Teplé v západních Čechách klášter premonstrátů a kolem roku 1200 klášter pro sestry premonstrátky v Chotěšově. Sám později obléká řeholní hábit a stává se řeholním bratrem laikem. Díky bohatým zkušenostem jej opat Jan jmenoval svým zástupcem a správcem majetku. Ze všech sil se potom bratr Hroznata zasazoval za věci kláštera. To bylo nepřátelům kláštera trnem v oku. Při vizitaci klášterního majetku v Hroznětíně byl zajat nepřáteli: „...z kraje chebského, kteří ho nenáviděli za to, že proti jejich nájezdům statků klášterních mužně bránil, a ti ho do Němec (tj. tenkrát Chebsko) zavlékli, uvrhli do žaláře a hladem, žízni, zimou a různým sužováním mořili, aby na něm peněz vymámili.“ Požadované výkupné za jeho

vysvobození však klášter včas nesložil (podle legendy na Hroznatovu vlastní žádost), a tak spolubratři získali za výkupné už jen mrtvé tělo. Podle tradice zemřel Hroznata ve vězení na hradě Kynšperk (dnes Starý Hrozňatov) 14. července 1217. Pohřben byl v klášterním kostele tepelského kláštera před hlavním oltářem (jak bylo u zakladatelů obvyklé) a záhy byly, podle legendy, u jeho hrobu zaznamenány první zázraky.

Na základě prokazatelně dlouhodobého pěstování úcty došlo k Hroznatově blahorečení, papež Lev XIII. potvrdil roku 1897 jeho uctívání jako blahoslaiveného a o 100 let později byl papežem sv. Janem Pavlem II. jmenován patronem nově vzniklé plzeňské diecéze a též patronem vězňů svědomí, vězňů pro víru v Boha a pronásledovaných křesťanů. V r. 2004 zahájil tehdejší plzeňský diecézní biskup František Radkovský proces jeho svatořečení.

Člověk, jehož slabosti ho dovedly až ke svatosti, je pro nás velkým nositelem naděje, ale především blízkým přímluvcem.

„Houževnatou trpělivostí ukazuje se všem, kdož ho poznali, podivuhodným a nezměnitelným.“
(„Život bratra Hroznaty“)

O bl. Hroznatovi pojednává i jeden z dílů dokumentární série Světci a svědci České televize.

INTERRUPTCE?

Člověkem je dítě už od početí v mateřském lůně. Lidská bytost je definována úplným souborem genů, nikoliv tvarem a velikostí těla. Již zygota je reálně existujícím lidským jedincem bez ohledu na to, že ještě nejsou diferencovány jeho orgány. Počaté dítě tedy rozhodně není součástí matčina těla. Z jejího těla je plod jen vyživován. Dítě má už od početí jiné DNA než matka. Matčino tělo dokonce v případě rozdílného Rh faktoru začne útočit na plod jako na cizí element protilátkami. Takže umělé ukončení těhotenství je jednoznačně zabitím počatého dítěte. Biologii podporovatelé potratů nepředělají.

V České republice přitom převažuje k interrupcím velmi liberální postoj. V reprezentativním průzkumu¹ uvedlo 60 % respondentů, že ženy mají právo rozhodnout se, zda chtějí dítě donosit, či nikoliv. Pouze 4 % žen neschvalovalo umělý potrat za žádných okolností.

V bývalém Československu bylo nejvíce legálních potratů provedeno v roce 1988 (110 031; zhruba každé čtvrté počaté dítě bylo utraceno). Pak se bohudíky začala situace zlepšovat. O 30 let později, tedy v roce 2018 bylo podle Zdravotnické ročenky v České republice provedeno 18 298 legálních potratů (počato bylo 147 754 dětí, takže legálním potratem skončilo každé osmé těhotenství). Pokles pokračoval: v roce 2022 bylo legálně ukončeno 16,4 tisíce těhotenství, tedy ještě o dva tisíce méně.

O potrat žádají ženy z různých důvodů, jako je vysoký nebo nízký věk, špatná finanční situa-

ce, absence otce dítěte, nedokončené studium, problémy v partnerském vztahu, nevěra, rozjetá kariéra, nátlak partnera či rodiny. Zdravotníci doporučují umělý potrat kvůli ohrožení života nebo zdraví ženy či dítěte. Konkretizováno je to v příloze dosud platné vyhlášky MZ ČR č. 75/1986 Sb. Toto doporučení opírají o výsledky vyšetření počatého dítěte ještě v lůně matky, což je v České republice běžnou součástí péče o těhotné ženy.

Prenatální diagnostikou se zabývají zejména gynekologie a porodnictví, klinická biochemie a klinická genetika. Využívají se zobrazovací metody, zejména ultrazvuk. Lze tak u dosud nenarozeného lidského jedince **zjistit** s předstihem řadu chorob a patologií, zejména těžkých poruch tělesného a duševního vývoje. Výsledky vyšetření umožňují:

- informovat matku (i otce) o výsledcích vyšetření, o prognóze a případném dalším postupu, a to jak v těhotenství, tak v postnatálním období,
- přijmout specifická opatření pro další průběh těhotenství, pro vedení porodu (případně císařským řezem) a pro následnou péči,
- v ojedinělých případech i prenatální terapii plodu, např. řešením obstrukčních vad močového systému či transfuzí při anémii plodu aj. To umožní narodit se i dětem, které by dříve neměly šanci,
- bohužel i záměrně ukončit těhotenství, což je nejčastější případ

Běžně používanou součástí prenatalní diagnostiky je odběr plodové vody. Ten je do určité míry rizikový i bolestivý, ale hlavně je bezpředmětný u žen, které umělé potrat odmítají.

V případě nepříznivé diagnózy je v České republice možné v souladu se Zákonem 66/1986 Sb. těhotenství uměle ukončit z genetických důvodů, a to až do 24. týdne gravidity. V případě extrémně nepříznivé diagnózy (se životem neslučitelné onemocnění, např. anencefalie) umožňuje stejný zákon uměle ukončit těhotenství kdykoliv (i po 24. týdnu gravidity).

Umělé ukončení těhotenství v případě nepříznivé diagnózy doporučuje v současnosti ženám v ČR většina gynekologů a ženy s tím převážně souhlasí. Na ty ženy, které zákrok zbavující poškozené dítě života odmítají, je činěn nátlak, někdy až neurvalý. Na ženě je v tom případě požadován negativní revers spolupodepsaný svědky, lékaři či zdravotnickým personálem. Česká televize vysílala na druhém programu dva příběhy lidí, kteří nebyli takového osudového rozhodnutí ušetřeni.

Velmi doporučujeme jej shlédnout. Je dostupný na internetové adrese: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/1098528273-krestansky-magazin/217562215600007/>

Slovo v něm dostal i náš pan farář.

Jasoň Hampel

¹https://is.muni.cz/th/gzc4w/DP_Kadlecova.pdf

Ze zmíněného pořadu Křesťanský Magazín, ČT2

POZVÁNKA K PRÁZDNINOVÉ FOTOSOUTĚŽI a výtvarné soutěži pro děti S MYŠLENKOU SV. FRANTIŠKA

Milí spolufarníci, sestry a bratři!

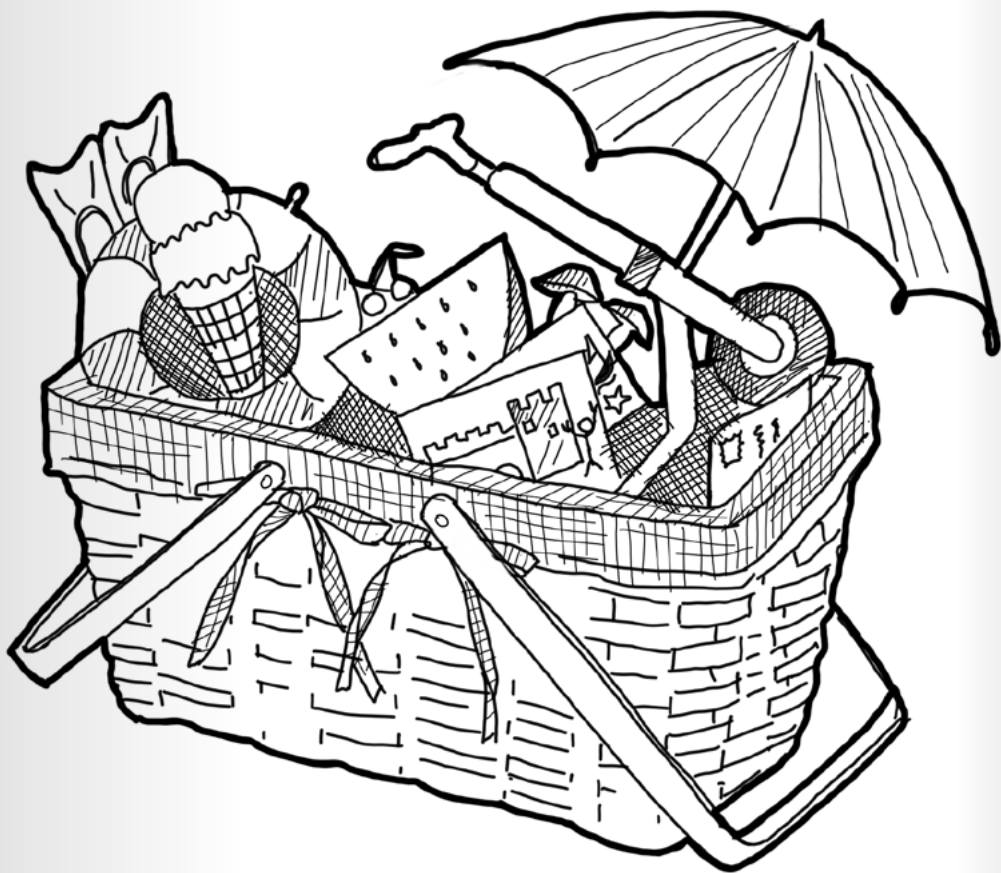
Hned po prázdninách, 4. září bude mít výročí **85 let od vysvěcení náš farní kostel sv. Františka z Assisi**, jehož pohnutá historie a velmi nesamozřejmá existence nás zavazují, ale nabízejí i úžasnou možnost společně se potkat, slavit a nést dál Ježíšovu zvěst. Tento dar našich předků si připomeneme v neděli 3. září. Jako pastorační rada bychom **nás všechny** chtěli pozvat k prázdninovému přebývání v myšlenkách našeho patrona sv. Františka z Assisi. Pojdme se během léta učit vnímat Boží dary Františkovými očima a poděleme se o to navzájem v soutěžní výstavě fotografií (a obrázků menších

děti) na téma **(Téměř) dokonalá radost**. Nejlepší práce budou vystaveny a třeba dojde i na ceny! :-)

Velmi srdečně nás všechny také **zve na dobrodružnou hru v neděli 3. 9.**, kdy na nás čeká duchovno, zamyšlení i zábava. Program bude **pro každého**, dokonce i pro toho, kdo si myslí, že takové věci pro něj nejsou. :-)

Své zoomy (a pastelky), ale hlavně srdce můžete zaostřovat **do 31. 8.** a posílat na **pastoračnírada@kcmt.cz**, děti mohou své obrázky nosit v neděli do zákristie. Přejeme krásné léto a hodně nalezené radosti!

Vaše pastorační rada

Milé děti,
můžeme se zase těšit z vytouženého léta, ze sluníčka, výletů, nových kamarádů a hezkých zážitků! Co všechno na vás asi tentokrát čeká? Kde si užijete, s kým se seznámíte, co pěkného poznáte? Určitě toho je mnoho a my pro vás dnes máme takový velký prázdninový koš. Vidíte v něm plno věcí, které se vážou k létu či k prázdninám. Možná budete i něco z toho potřebovat...? Už asi víte, že nic není jen tak, samo od sebe. Každý výlet, natož dovolená stojí maminku a tatínka přemýšlení,

práci a námahu. Co takhle velká pusa jako poděkování za každý prima den? Pokud něco hezkého zažijete, můžete si i vybarvit nějaký předmět z našeho prázdninového koše a přitom poděkovat i Ježíši, co pro vás krásného nachystal. Možná budete mít v koši věcí na vybarvení málo – ale to vůbec nevádí! Kolem koše můžete totiž domalovat kupu dalších, jenom vašich speciálních prázdninových dárků. Tak si užijte nádherné léto, a hlavně – děkování! Těšíme se na vás!

Paní Martina Hlaváčová a Blanka

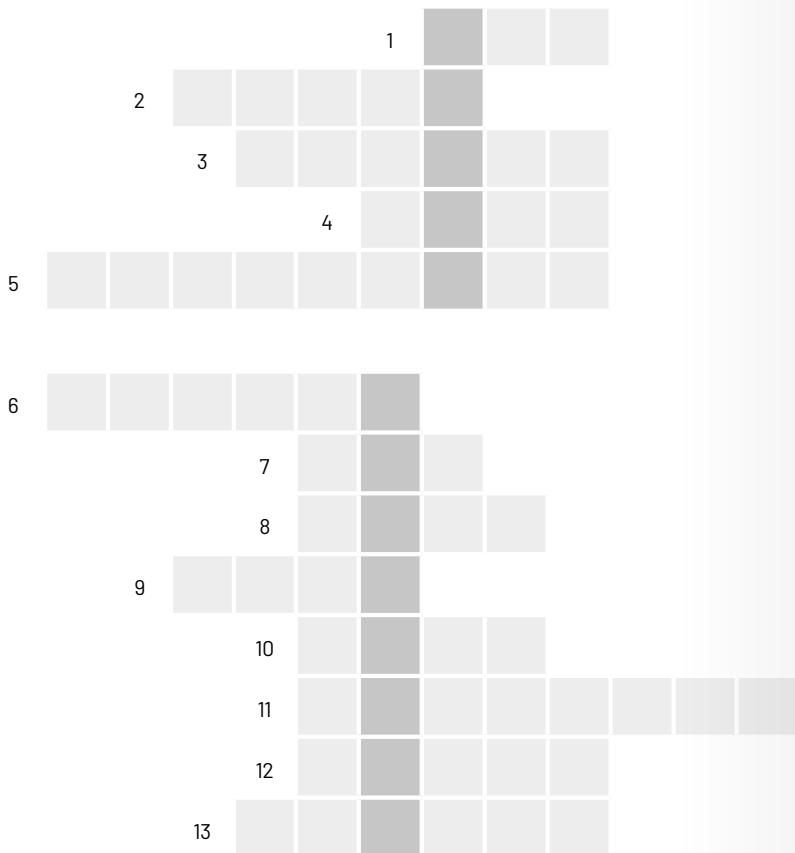
Ahoj holky a kluci,

jupííí, konečně prázdniny, vidte! Žádné úkoly ani vstávání, slovíčka nebo písemky. Na co se nejvíc těšíte? Na tábor, společnou dovolenou, nové

kamarády a zážitky? Jasně a moc vám všem přeji, abyste si nastávající krásný letní čas užili.

Úžasné léto **Blanka**

„Vím ale, že _____ prázdniny naštěstí pro nás nemá, a tak ho můžeme _____ klidně i nyní, a dokonce možná zase jinak a – víc.“

LEGENDA:

1. Jméno jednoho z evangelistů
2. Starý a Nový zákon =?
3. Kdo vyvedl židovský národ z Egypta?
4. V co byla proměněna voda v Káni Galilejské?
5. Jméno současného papeže:
6. Duchovní správce diecéze:
7. Kdo se zachránil i se zvířaty před potopou?
8. Jméno toho, koho měl Abrahám obětovat Hospodinu:
9. Konec modlitby:
10. Jméno Abrahámovy manželky:
11. Křest i biřmování patří mezi:
12. Jméno vzkříšeného bratra Marty a Marie:
13. Jméno povolání celníka:

Setkání

- Pravidelná setkání **Život z víry** ani **Spolu s Bibli v ruce** o prázdninách neprobíhají.
- **Setkání společenství Hnutí fokoláre – 3. 7. 2023 od 19.15 v KCMT.** Slovo života na červenec: *„Kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu.“ (Mt 10,42); na srpen: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Ať se ti stane, jak si přeješ.“ (Mt 15,28) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731625949*
- **Páteční dopolední setkávání** – v červenci a srpnu se budeme snažit sejít každý pátek buď na bohoslužbě slova, nebo aspoň na modlitbě a přátelském posezení, vždy v 9 hod v KCMT. Každý týden si datum dopředu upřesníme, informace bude uvedena i v ohláškách. Jana a Viktor Friedovi.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se o prázdninách nekoná. Během školního roku se scházíme každou středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. Po prázdninách se poprvé sejdem 6. 9. Setkání je určeno matkám i jejich dětem, které jsou vítány. Společně travíme čas v modlitbě i ve hře. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301

Knižní obchůdek

OBCHŮDEK BUDE PŘES PRÁZDNINY ZAVŘENÝ

Kuřák Bible, Wilhelm Buntz, Paulinky

Wilhelm se narodil v roce 1954 v Německu. Jeho matka ho nechtěla a hrubě ho zanedbává. Po tom, co jí ho odebere sociálka, vezme si ho později k sobě jeho otec. Zdá se však, že je pozdě – chlapec je opakovaně umisťován v nápravných zařízeních pro děti a mládež, kde týrá ostatní děti. Vyrůstá z něj sadistický kluk, přezdívací mu „krvavý Willy“. Jednou ukradne auto a při divoké honičce zabije policistu. Spirála zla nemá konce: bankovní

loupeže, vloupačky všeho druhu, neustálé rvačky a násilí... Ve vězení si nechá hrdě potetovat celé tělo – jedna kérka za každý ze 148 spáchaných zločinů! Časem je v Německu veřejně známý jako nebezpečný násilník, žije jako štvanec. Jeho vlastní otec se ho tak bojí, že pro něj žádá trest smrti; nakonec je z toho „jen“ 25 let v žaláři se zvláštní ostrahou. Ve vězeňské cele si balí cigarety ze stránek Bible, ale s Bohem nechce mít nic společného. Po letech se „prokouří“ k Novému zákonu: Kristova láska je mocnější než vzdor – a Willy kapituluje. Postupně se z něho vylupuje nový člověk s milujícím srdcem...

Zlatá nit, Luis de Wohl, Refugium

Jako svatému Pavlovi pád z koně, svatému Ignáci rázem změnila život rána z děla. Co by se stalo, kdyby se Ignác s dělostřelcem, který ránu vystřelil, setkal? Louis de Wohl ve fiktivním příběhu, jak Ignác změní život tomu, kdo ho zranil, populárním způsobem pro mládež i dospělé představuje Ignácův Vlastní životopis.

Apoštolát modlitby

Červenec

Úmysl papeže: Za prohloubení života z eucharistie *Modleme se, aby katolíci postavili do středusvého života slavení eucharistie, které hluboce proměňuje lidské vztahy a otevírá je setkání s Bohem i bližními.*

Národní úmysl:

Modleme se za manžele, aby společně strávený čas dovolených a prázdnin prohloubil jejich vzájemnou úctu a věrnost.

Srpen

Úmysl papeže: Za světový den mládeže *Modleme se, aby Světový den mládeže v Lisabonu pomohl mladým lidem znovu naplno žít evangelium a svědčit o něm v jejich vlastním životě.*

Národní úmysl: Za dobrovolníky ve farnostech *Modleme se za všechny, kdo se aktivně podílejí na životě farních společenství, aby pro ně byla služba zdrojem radosti a pokoje.*

FCHODOVINY
Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov
2023 / ročník 22

Redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory), Jakub Šilhavý (grafika), Anna Procházková a spol. (fotografie) | Za obsah odpovídá: P. Michael ŠpilarTisk: M. Tlamicha, TLAMA design | Archiv čísel: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.
Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

Letní pořad bohoslužeb

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	-
Pátek	18.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30

Jedna nedělení bohoslužba je přenášena na farním kanále [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

Café Terezie Otevírací doba

Během prázdnin bude kavárna otevřena pouze příležitostně. Sledujte prosím web a ohlášky.

Možnosti spojení

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny:
Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4
Tel: 272 934 261
E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30
(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**
Komerční banka **19-9362170227/0100**

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Dominik Frič (farní vikář)	776 614 411	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	reditelka@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	-
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	-
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (správce)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	-	info@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	asistentka@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	-	kustod@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

LÉTO VE FARNOSTI

Program farnosti:

Datum Čas Akce

1.7. – 31.8. **Ve farnosti platí letní pořad bohoslužeb**
viz níže

3.9. 8.00 **Mše k výročí 85 let od posvěcení kostela sv. Františka**
9.30 **Modrobílá neděle – pouť v KCMT**
11.00

Letní pořad bohoslužeb

	kostel sv. Františka	KCMT
Ne	8.00, 20.00	9.30
Út	18.00	-
St	-	18.00
Pá	18.00	-

Pravidelný program:

Od září pro vás připravujeme pět setkání s psychoterapeutem, supervizorem a koučem Mgr. Vlastimilem Marušákem (1x za měsíc). Nabízí témata, která nám v mnohém mohou pomoci nahlédnout na svůj život z jiného směru. Po přednášce na dané téma bude možnost se i dotazovat. Tato setkání budou pouze naživo a nebudou streamovaná, proto si je nenechte ujít. **Začínáme už 21. 9. od 19.00 v KCMT, a to s tématem „Jak žít s radostí?“.**

Cena 1 výtisku 16 Kč.